

# LUČ



---

---

## Navodilo

### za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.\*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

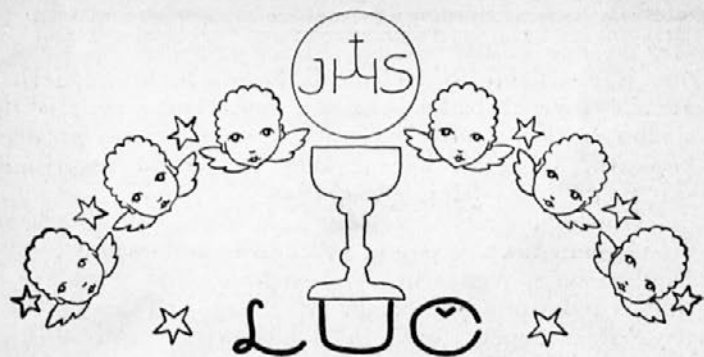
Kristus, kraljuj!  
Kristus, zmaguj!  
V hostiji sveti  
nam gospoduj!

\* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

---

---

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč). Stane za vse leto 5 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2, H. Ničman. Izhaja mesečno.

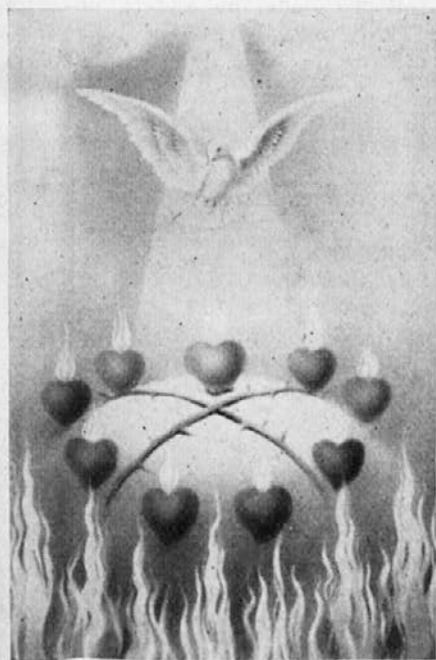


LETO IV.

SEPTEMBER 1938

Štev. 1

## Luč zopet gori.



Pridi sveti Duh in užgi v meni  
ogenj svoje ljubezni!

Počitnice so pri kraju in »Luč« je zopet zažarela, da ti bo svetila v nove šolske dni! Zopet bo treba delati, resno delati, zakaj pred teboj leži neizorano polje. Položi svoje roke na plug in ne glej nazaj! Ne misli več na počitnice z vsemi najrazličnejšimi raztresenostmi. Velika bi bila zate škoda, če bi še vedno sanjaril o izletih in zabavah, svojo prvo dolžnost — učenje — pa bi zanemarjal. Ako je upravičen kak pogled nazaj, po-

tem je pač edino ta, da si izprašaš vest o tem, kar si delal ob počitnicah. Morda te je brezdelje zvalilo v greh? Kako je bilo z molitvijo, z nedeljsko službo božjo, z ubogljivostjo, s sramežljivostjo pri kopanju? Obžaluj, kar je bilo napačnega in trdno skleni, da boš odslej boljši.

Morda je prišla ob počitnicah tema v tvoje srce? Če je temu tako, o potem preženi nemudoma to temo z dobro sv. spovedjo in pomnoži lesk svoje srčne svetilke s pobožnim prejemom sv. obhajila. Tako bo luč tvoje duše zopet gorela in ti boš pričel novo šolsko leto z božjim blagoslovom.

Pobožno moli k tretji božji osebi: »Pridi sveti Duh! Užgi v meni ogenj svoje ljubezni! Pomagaj mi s svojo milostjo, da se bom mogel vsakega greha skrbno varovati in natančno izpolnjevati vse svoje dolžnosti. Sveti Duh, ti mi bodi luč v tem šolskem letu, da bom hodil v tvoji svetlobi po potih večnega življenja! Luč tvoje milosti naj v mojem srcu nikdar ne ugasne!«

P. Krizostom:

## *Najsvetlejša Luč.*

*Pred oltarčkom  
fantič luč prižiga.  
Zlat plamenček  
se k Mariji dviga...*

*»Mati najmilejša,«  
dečku glas drhti,  
»bodi zvezda mojih dni!  
Vodi me skozi temine,  
čez prepade in strmine  
k najsvetlejši Luči —  
tja do Jezusa — Boga,  
ki je življenje moje  
in Sonce mojega srca.«*



# Siao Čong-ce, mali misijonar.

1.

**O**b mirni reki, v kateri se ogledujejo velike vrbe, osvetljuje prijazna svetloba lepo pokrajino: jutranja zarja lepega poletnega dne se je začela rdečiti na obzorju.

Iz vlažne zelene trave se dviga lahna meglica in se svetlika v prvih sončnih žarkih.

V zelenju tiči osemletni deček in z veselim obrazom opazuje lastovke, ki se podijo po zraku, in prisluškuje zgovornemu cvrčanju ptičev. Nenadno pa se zdrzne, na obrazu se mu pokažejo poteze strahu. Surov glas zavpije nad njim.

»Siao-Čong-ce! Kje si? Na, tu imaš košaro!«

Na stezo stopi žena, oblečena v strgane cape; slabotni beli fantek se je ustrašil surovega ukaza in je hitro prijel košaro, v kateri je bil sukanec, trakovi in šivanke. Tako šaro sta prodajala od hiše do hiše. — Trda služba je to, neprestano na poti, prenašati hud mraz in ledeno mrzli dež, pa zopet neznosno vročino. Malček je bil slabo oblečen, še slabše obut. Komaj se je še vlekel naprej.

Za nagrado je dobival pičlo hrano, za tolažbo pa zašnice ali celo brce, če kupčija ni dobro nesla.

To jutro so mu topli sončni žarki komaj ogreli izsušene ude. Toda noge je imel že tako ranjene, da je skoraj ob vsakem koraku zastokal od bolečine. Le s težavo je dohajal žensko, ki se je kdaj pa kdaj obrnila in mu rekla: Alo, lenoba! Le hitro, če ne bo palica pela!«

Prišla sta do velikega mostu, na levi je stala gostilna, odkoder je prihajal mamljiv duh po dobrem pecivu in čebuli. Deček začne nehote bolj počasi hoditi. Revež je že zelo lačen in poželjivo srka vase prijeten vonj.

»Misliš li, Siao, tukaj zgubljeni čas in prositi kosila? Saj nimaš nobene sapeke (kitajski denar) v žepu. In ta gospod nič ne da na upanje. Alo, le bolj hitro!« Tako reče in pograbi revčka za roko in ga potegne za seboj.

Nedaleč od gostilne je majhen gozd, prodajalka se hipoma ustavi. Opazila je krasnega osla, privezanega k smerki. »Bržkone je njegov gospodar šel v gostilno na kozarec žganja«, si misli in zvit nasmeh ji zaigra okrog ustnic, oči se ji hudobno zabliskajo, obrne se k dečku in pravi:

»Bogovi naju imajo radi. Poglej, pošiljajo nama močnega nosača.« Potem stopi k oslu, ga malo poboža in ga brez težave zajaha. »Daj sem košaro«, zakliče Siao, »in sedi zadaj na osla!«

Dečku zarde lica od sramu: — »Ta osel vendar ni najin!«

»Kaj te to briga, neumnež! Le hitro skoči, če ne — tukaj je bič!«

se mu upira. brž v galopu. hu pred tako grožnjo malček uboga, čeprav se mu upira. Prodajalka udari osla z bičem in žival je brž v galopu.

Iz daljave se razločno slišijo razburjeni klici: Za tatom, za tatom! — A hudobna ženska je prebrisana. Namesto, da bi šla po glavni cesti, zavije po stezi čez široko polje.

Od kraja sta srečno jahala, nihče ju ni ustavil. Polagoma pa se je pot spremenila; za ravnino je prišla skalovita pot, po kateri je bilo veliko težavneje hoditi.

Žena se hitro obrne, zdi se ji, da sliši v daljavi peketanje konj.

»Za nama gredo«, zamrmra in krepko vzpodbode osla, da se vzbne in zdirja. Pot se začneja nagibati; na ovinku začne osel malo bolj počasi hoditi, nenadoma pa z močnim sunkom strese raz sebe ženo in dečka, da se precukneta po pobočju med ostro kamenje.

Čez nekaj časa je deček vstal ves obtolčen. Pogledal je, kje je žena. O groza! Z glavo je butnila v ostro skalo, na čelu ji je zazijala velika rana, kri je curkoma tekla iz nje.

Ubogi deček je od strahu začel tarnati. Brž vzame iz košare svež robec, poklekne k ranjeni ženi in ji začne na rahlo obvezovati glavo. Nato vstane in pogleda okoli sebe.

Osel je zbežal. Kaj naj počne sam? Ali naj pusti žensko, ki ga je tako zelo trpinčila, samo? »Pa zakaj ne! Kaj me briga ta hudobnica. Dolgo je že od tedaj, ko me je pobrala ob bregu nekega jarka. Čisto majhen sem moral biti takrat, ker se tega nič več ne spominjam. Od tedaj me je vzgajala v svoje sebične namene na zelo okruten način. Nikdar mi ni bila prijazna, vedno je trdo ravnala z menoj, vsak dan me je strahovala. Sedaj pa je lepa priložnost, da dam slovo takemu žalostnemu življenju in se rešim. — Kaj naj storim?«

Globoko je vzdihnil in se odločil: »Ne, ne bilo bi lepo, če bi tako ravnal. Kdo se bo brigal za to ženo, če jaz uidem?«

Tako je premišljeval, kar začuje za seboj strog glas. Ozre se in zagleda jezdeca.

»Kaj pa delaš tukaj, mali?« ga vpraša.

»Z osla sva padla, sedaj bi pa rad pomagal tej ženski, ki je dobila veliko rano na glavi.«

»Revček!« zavzdihne jezdec, stopi s konja in premotri rano. Spoznal je, da bo žena komaj še nekaj ur pri življenju.

»Ubogi fantek, le pogum, mami je zelo hudo!«

»To ni moja mama«, odgovori deček.

»Kdo pa je potem?«

»Beračica je, ki me je pobrala ob nekem jarku, ko sem bil še čisto majhen.«

»Ali nimaš več ata in mame?«

»Ne vem.«

»Kje pa imata osla?«

Deček povesi oči in trepetaje pravi:

»Ni bil najin. Ukradla ga je pred pičlo uro pri gostilni, levo od velikega mostu. Najbrž je odhitel nazaj h gospodarju.«

»S čim pa se preživljata?«

»Vse svoje bogastvo imava tukaj v košari. Prodajava drobnarije po vaseh in se preživljava od usmiljenosti dobrih ljudi.«

Ko je zdravnik — to je namreč bil jezdec — to slišal, je sočutno pogledal odkritosrčni obraz malega dečka. Všeč mu je bila njegova preprostost in z veseljem je ugotovil, da se je dečku hudobno dejanje te ženske studilo.

»Ranjenko bom na konju nesel v bolnišnico, kjer bodo zanj skrbeli,« je rekel in vsi skupaj so odrinili v mesto.

(Dalje.)



Kaj, nebeška Mati, naj ti podarim?  
S čim naj dušo tvojo zveselim? —  
Svoje borno srcece ti dam,  
ker zares čez vse te rad imam.

# Korajža velja.

## 1. Pogumen fantek.



Cok, cok, cok! Hop, hop, hop! ropota po stopnicah, kakor da se podi trop žrebet. Nato pa bumf! in velika tišina.

To sta seveda slišala tudi upokojeni stotnik Ostrovihar in njegova žena. Oba sta bila že stara. Sedela sta po kosilu v svoji lepi in udobni sobi. Stotnik se je zleknil v naslanjač in vzel v roke časopis. Kmalu pa je začel pridno kimati vsem novicam — zadremal je. Saj pa tudi ni bilo

čudno, kajti poletni popoldan je bil vroč in soparen. Gospa je sedela pri odprtem oknu in pletla, zraven pa tako pridno kinkala, da ji je ušla marsikatera pentlja.

Ob ropotanju na stopnicah sta se oba zdramila. Gospa je od strahu strepetala po vsem telesu in rekla: »To je prav gotovo Božo in stavim, da se je prekucnil po stopnicah! Še do smrti se bo pobill!«

»Eh kaj, fantje niso tako mehki!« jo pomiri stotnik in oba stopita venkaj. Nista pa ugledala polomljenih udov in nezavestnega telesa — na rogozi pod stopnicami je sedel rdečeličen fantek, kakih sedem let star, in si pozorno ogledoval prasko, ki jo je bil ujel pri svojem štrbunku. Ko je zagledal deda in babico, je brž vstal in stekel k njima, kakor da se ni nič zgodilo.

»Babica, ali smem zdaj ven? Metka me ne pusti. Pravi, da je preveč vroče. Ah, neumnost! Mar mi je vročina!«

Babica pa se je od pravkaršnega strahu še preveč tresla. »Božo, kako me moreš tako hudo prestrašiti! Mislila sem že, da si se ubil! Poglejva najprej tvojo nogo! Saj ti je kar kožo posnelo! Ubožček! Steci hitro k Metki, da ti jo namaže!«

»Oh, babica, saj ni besede vredno. Če se bom za vsako prasko cmeril, kako pa naj postanem vojak?«

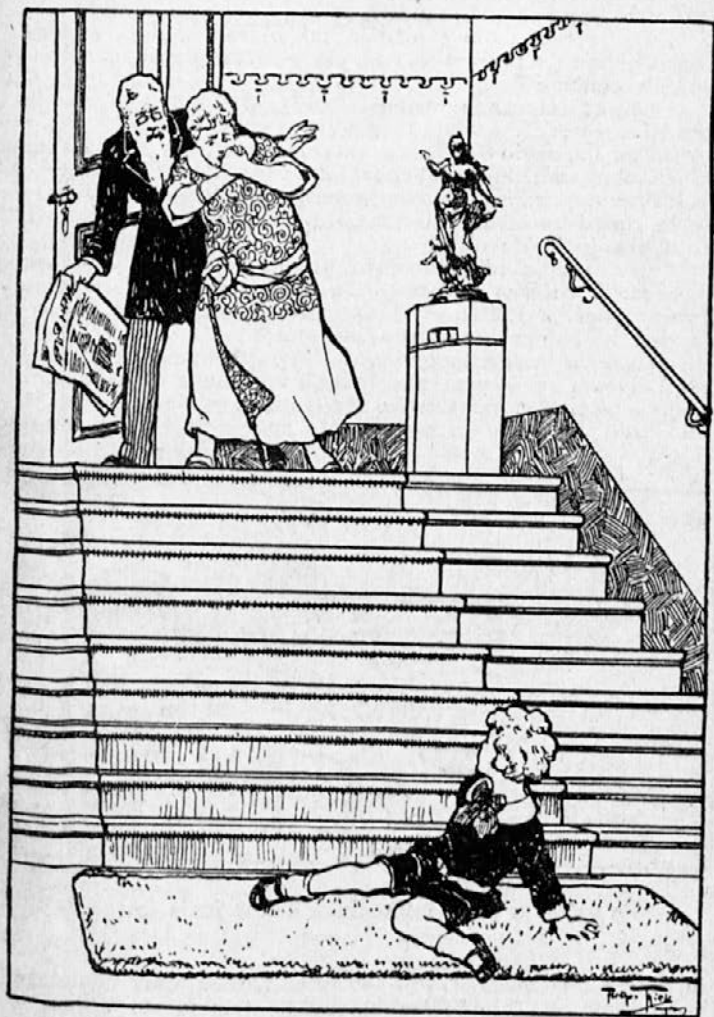
»Že prav, Božo,« mu pogladi sivi stotnik kodrasto glavo, »vendar pa kaj takega nič več ne poskušaj! Babico si tako prestrašil, da se še zdaj trese. Naučiti se moraš, da se boš tudi na druge ljudi oziral.«

»Vem, saj mi je očka večkrat rekel, da mora biti vojak vljuden do žen in do starih, onemoglih ljudi.«

Gospa Ostroviharjeva se je nasmehnila, da jo ima vnuček za onemoglo. Saj je bila čvrsta in delavna žena pri šestdesetih letih.

Spet se je usedla k oknu, stotnik v svoj naslanjač, Božo pa je stal med njima, čeden in krepak deček svetlih in razumnih oči, ki pa niso bile brez navihanosti. Usta so





Pod stopnicami je sedel rdečeličen fantek... (Str. 6.)

kazala, da je tudi njegova volja krepka, a bi se lahko sprevrgla v trmoglavost.

»Babica, nisi še rekla, da smem ven.«

»Po kaj boš neki hodil? Sonce kar žge.«

»Pa je tudi malo sapice in jaz bi rad spuščal novega zmaja. Miha je tudi rekel, da pride in mi pomaga. In popoldne nimamo šole.«

»Miha? Ni ravno najboljši tovariš! Zdi se mi, da je precej surov.«

»No, da, malo že. Zmaja pa zna spustiti v zrak kakor nihče drug. Pa tudi nobenega drugega tovariša nimam.«

Prav ta zadnja beseda je gospo omehčala, kajti bala se je, da se bo otrok pri »starih, pustih ljudeh« dolgočasil. Zato mu je le dovolila.

»Hvala!« je hlastnil Božo in že šinil iz sobe kakor puščica. Z veselim krikom je zunaj pozdravil svobodo in žgoče sonce, a kmalu se je njegov glas zgubil v daljavi in ded in babica sta mirno zadremala.

Večnega hrušča in trušča doslej nista bila vajena. Šele pred dvema mesecema sta k sebi vzela oba vnučka, ker so jima pomrli starši. Otroke sta ljubila, vendar pa jima je bilo tudi jasno, da sta si nakopala na glavo skrb in nemir



»Pa saj si ti prav toliko kriv kakor jaz!« (Str. 9.)

in veliko odgovornost. Pet let stara Dorica jima ni delala nobenih težav. Bila je ljubko, nežno dete in vsi v hiši so jo ljubili. Božo ji je bil junak, zato ga je občudovala, pa jo je tudi prav zato potegnil s seboj v marsikakšno neumnost. Bil pa je vendarle tako pošten, da je vselej vso krivdo nase vzel in sestrico branil. Seveda so ga tudi kaznovali, pa je kaj malo zaleglo. Takoj je namreč spet na vse svoje sklepe pozabil in kako novo nagodel.

Gospod stotnik in gospa sta imela kako uro pokoja. Tedad pa sta skozi okno zaslišala deške glasove.

»Moram iti domov in vse povedati, najboljše bo takoj,« je Božo govoril s potrjim glasom. »Kaj misliš, ali bodo zelo zelo hudi?«

»No, jaz bi že ne bil rad v tvoji koži,« ga je slabo tolažil Miha.

»Pa saj si ti prav toliko kriv kakor jaz!«

»Takooo? No, lepa reč! Zakaj pa, a?«

»Zato, ker si prvi rekel, da trgajva češnje, in si prvi prijel za lestev.«

»Da le moreš take neumne kvasiti!« se je ujezil Miha. »Sicer pa tudi lahko rečeš, da je lestev prekucnil veter, saj ni nihče videl!«

»Kaj? Da bi se lagal?« zavpije Božo. »O ti šleva strahopetna! Kako le moreš o meni kaj takega misliti! Ali ne veš, da je laž ostuden greh in da hudo žali Gospoda Jezusa?«

»No prav. Pa rajši vse povej in batine ti ne odidejo! Samo name se nikar ne izgovarjaj!«

»Le nič se nikar ne boj, strahopetec! Lagal pa ne bom, če bi tudi moral biti od batin ves črn!«

In že je Božo stekel naravnost k dedu in babici.

»Dedek,« je rekel odločno in pogumno, ne da bi kaj olepšaval, »lestev mi je padla na steklenjačo. Polno šip je zdrobljenih in veliko najlepših cvetlic zlomljenih. Saj hotel tega nisem, a zdaj je, kar je. Hudo mi je žal.«

»Fantič moj, kako pa je do tega prišlo?« vpraša stotnik resno, a oči mu žare od veselja, da je vnuk tako pogumen.

(Dalje.)

## Balončkova misijonska pot.

(Piše urednik.)

Letos vam hočem, ljubi moji Lučkarji, predstaviti svojega najboljšega prijateljskega Okroglovega Balončka. Ne morete si misliti ljubeznivejšega fantička, kot je Balonček. Vsako jutro pride v cerkev in pazi, da ulovi tudi mojo mašo. Po sveti maši stopi v zakristijo, mi poljubi spoštljivo obe roki in nato molče odide domov.

Ni še dolgo tega, ko me je obiskal nekoč tudi popoldne, da bi se z menoj nekoliko pogovoril o svetovni politiki. Morate misliti, da je Balonček učenec drugega razreda ljudske šole in da čita dnevne časopise. Sedel je torej za mizo in pričel:

»Nič mi ni nič to splošno oboroževanje na svetu. Vojska bo.«

»Za božjo voljo!« sem se ustrašil.

»Da, vojska bo,« je pribil Balonček. »Pa povejte mi kako naj preprečim to nesrečo.«

»Ti da bi preprečil?« sem se zasmeljal.

»Bodite resni, gospod urednik, in odgovorite na vprašanje,« me je pokaral.

Kaj sem hotel. Naredil sem se zelo resnega in dejal:

»Ljubi moj Balonček, če hočeš rešiti svet, ga moraš sprebrniti.«

»Izvrstno! Ni lažjega kot to!« vzklikne in veselo zaploska.

»Čakaj,« sem ga znova posadil nazaj na stol. »Stvar ni tako enostavna. Spreobračati zakrknjeni svet je zelo težko. Le poglej, na tisoče misijonarjev se trudi po vseh deželah, a vsega sveta še do danes niso sprebrnili. Ko bi postali vsi misijonarji angeli, morda bi potem šlo...«

»Da, da! Potem bi šlo. Misijonarji, ki hodijo po zemlji, nič ne opravijo. Treba bo oditi v višave. Aj, ko pridem na oblake, od tam bom ves svet imel pred seboj in ga bom lahko sprebrnil... Vsi narodi bodo častili Jezusa in izpolnjevali božje zapovedi. Boste videli — — —«

»Kaj nameravaš?« sem se začudil.

Balonček pa mi ni odgovoril, pač pa mi je spoštljivo poljubil roko in moško odkorakal — na svojo misijonsko pot.



Balončekov odhod v široki svet.

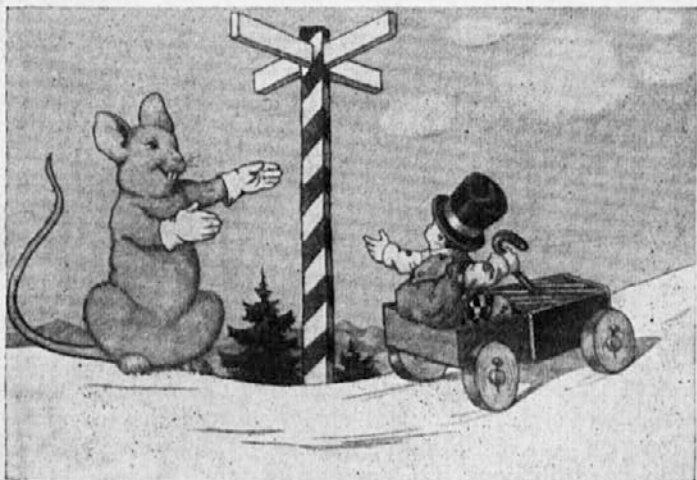
Mamici je vso zadevo obrazložil prav na kratko, češ da ženske takih stvari ne morejo prav umeti. Pa dobra mamica mu je kljub temu napolnila nahrbtnik z izbranimi dobrotami.

Balonček pa je izvlekel iz kota, kjer je imel igrače, svoj ljubljeni voziček — avtomobil, ali kakor ga je sam imenoval »svojo limuzino«. Ta »limuzina« je bila preprosta

škatlica za vžigalice na štirih kolesih. V sprednji del je zabodel Balonček svojo turistovsko palico, ki mu je izvrstno služila za volan.

Mudi se. Balonček objame svojo mamico in jo dvakrat krepko poljubi, si zavaruje hrbet z nahrbtnikom, na glavo povezne svoj priljubljeni cilinder, smukne v »limuzino« in — ti-ti-ti — voziček zdirja s čudovito prožnostjo v še čudovitejši svet. Mamica mahlja z robcem, Balonček nekajkrat salutira in izgine v bližnji gozdič.

To vam je bila prijetna vožnja. Cvetlice začudene pozdravljajo malega šoferja, ki odhaja na svojo daljno misijonsko pot — na oblake.



Gospod stražnik mu pokaže pravo smer.

Na križišču stoji gospod stražnik Bober in mu z obema rokama, ki mu tičita v belih rokavicah, pokaže pravo pot. Balonček mu prijazno pomahlja z roko, nato pa pospeši motorjevo hitrost in zdrvi po bregu, da vse frči okrog njega. Kako tudi ne, ko gre za tako vzvišenim ciljem. (Dalje.)

### *Angelček moj . . .*

*Angelček moj,  
bodi z menoj!  
Če boš pri meni ti,  
treba se bati ni,  
da me nevarnost pogubi.*

*Angelček moj,  
bodi z menoj!  
Kadar se prebudim,  
k Bogu naj poletim.  
Ves dan naj Jezusu živim.*

*Angelček moj,  
bodi z menoj!  
Vem, da bom sladko spal,  
če boš pri meni stal  
in me nesreče varoval.*

*Angelček moj,  
bodi z menoj!  
Kadar odidem tja,  
kjer ni nadlog, gorjá,  
gledat naj grem s teboj Boga.*

Zakrajšček Albina:

## Deveti, prvi petek.

Desetletna Francka je bila najpridnejša učenka petega razreda na neki vaški šoli. Do farne cerkve in do šole je imela poldrugo uro hoda, vendar je malokdaj ostala doma. Največje veselje je imela s tem, da je krasila znamenje, ki je stalo ob križišču dveh gozdnih poti. V njem je stal lep kip Srca Jezusovega. Pozimi je poklanjala smrekove in borove vejice, poleti je prinašala gozdne in poljske cvetice, tako da ni bilo to znamenje nikdar zapuščeno. Rajna mati ji je pravila, naj se v vseh nadlogah in težavah priporoči božjemu Srcu in naj opravlja Njemu v čast devetmesečno pobožnost. Mala Francka je bila petič na prvi petek pri svetem obhajilu in ga je darovala za verne duše v vicah, kakor jo je bila naučila mati. V pljučih jo je nekaj zbadalo, začela je pokašljevati. Spomnila se je, da so ji sorodniki večkrat pravili, naj se pazi, da so ji mati, brat in sestra umrli za jetiko. — Ko sem jo zadnjič obiskala, me je prosila: »Molite zame, da bom umrla. Danes bi rada, prav danes.« Srce Jezusovo jo je uslišalo. Ravno na deveti Franckin prvi petek jo je poklicalo k Sebi.



# Pošta malega Jezusa

*Predragi Lučkarji! Predrage Lučkarice!*

*Naš listič ima letos zopet novo obleko. Naslovnna stran ovitka je vsa razgibana. Ker sem jaz že zelo star in se mi polagoma možgani kisajo, bi vas prosil, da mi to prelepo risbo razložite. Lepe spise bom rad priobčil v »Pošto«, najboljšega bom pa celo nagradil. Na delo, pobčki in punčke!*  
Urednik.

## Najlepši dan.

Jezus je potrkal na naša srca, ki smo mu jih na stežaj odprli. Z gorečimi svečami smo mu hiteli naproti. Prejeli smo ga v svoja nedolžna srca, ki mu takole govore: Jezušček, kajne, da si nas bil vesel? Kajne, da si čul vnete prošnje, ki so ta dan romale k Tebi? V prvi vrsti, da ohraniš dolgo še naše dobre mamice in tate, da nas v življenju ne zapustiš, ampak nam prihitiš naproti, kadar bomo omahovali pod težo gorja in trpljenja. Odslej bomo večkrat trkali na Tvoja zlata vrata in iskali pomoči, a Ti, dobri Jezus, nam pomagaj nositi križ, da bomo lažje dospeli do slave svetih nebes.

**Sonja Božičnik,**

uč. I. razr. osnovne šole, Senovo pri Rajhenburgu.

## Odhodnica priljubljenega voditelja.

Kmalu po koncu šolskega leta smo mariborske klarice in križarji zvedeli žalostno, a resnično vest, da nas bo zapustil naš predobri in nad vse požrtvovalni voditelj in duhovni učitelj čast. g. P. Baldomir Weingerl. Srce se nam je v žalosti in tugi trgalo; kar verjeti nismo mogli, da bo prišla kmalu tako bridka ločitev. In da je vsa Frančiškova mladina tako zelo vzljubila njegovo duhovniško dušo, je pač vzrok v tem, ker nas je tudi on tako nesebično in očetovsko ljubil, nam dajal prelepih nauk, opominov in svaril za bodoče življenje, nam vžigal veselje za lepo petje ter nam na krasnih življenjskih vzorih kazal pot k čednosti in popolnosti. Pri skromni odhodnici mu je Frančiškova mladina podarila mnogo cvetja in rož, ki jih ima tako rad, ter ga prosila, naj se kmalu vrne in nam zopet podaja potrebne in koristne duhovne hrane za življenje. Želimo mu vsi, da tudi v obsavskih Brežicah v šoli, v mladinskih organizacijah in dušeskrbju z enako požrtvovalnostjo in neutrudljivostjo deluje Bogu v čast, domovini v korist in v blagor neumrjočih duš.

**Pen Fefika,**

dijakinja v Mariboru.

## Dragi »Lučkarji in Lučkarice«!

Pri nas smo imeli zelo lepo materinsko proslavo. Z našim gospodom smo zbrali nekaj lepih pesmic o mamici in

o Materi vseh mater. Vse pesmice smo se gladko naučili. Na dan proslave nam je g. učitelj povedal, kako moramo ljubiti naše mamice in našo slovensko domovino, ki nam je mati. Opozoril nas je tudi, da moramo pridno moliti pri naši dobri Materi Devici Mariji, da bo prosila za zdravje in srečo naših mamic pri ljubem Jezusu. Potem smo pa mi deklamirali razne pesmice iz »Lučke« in zapeli »Tožbo po materi« in »Mati Marija, pomagaj nam«.

Razkriti Vam tudi moram, da imamo pri nas v novi šoli tečaj, kjer izdelujejo fantje lepe igrače iz lesa: konjiče, zajce, pse, mačke, velblode, ptice; vse te živali so na kolesih. Tudi Vi, Lučkarji, bi gledali te igrače in se jih radovali. Fante pa uči vesel gospod iz Ljubljane, ki ima ravno tako belo haljo, kot jo je imela g. učiteljica, ki je najboljše kuhala v šolski kuhinji.

V stari šoli pa uči dekleta neka gospodična izdelovati lepe punčke in fantke. Šivajo jim pisane narodne noše. To sta prva tečaja te vrste v državi sploh, ki jih je oskrbel naš zaslužni župnik in svetnik g. Merkun. Vse te igrače bodo potem izdelovali po hišah v naši dolini kot domačo obrt.

Prav lepo Vas vse pozdravlja

Gale Jože,

učenec IV. a razreda v Dobropoljah.



## Naši rajni prijateljski



† Ivan Novak iz Kompolj, naš součenec, nas je 10. junija nenadoma zapustil. Bil je navdušen Lučkar. K zadnjemu počitku smo ga spremili v velikem številu. — Tako si se veselil, dragi Ivan, na prvo sv. obhajilo svojega mlajšega bratca, a ga nisi dočakal. Dva dni prej si se preselil v nebeške višave, od koder si gotovo zrl na prvo-obhajance in prosil zanje. Radi smo Te imeli. Zato se nas spomni zdaj pri Jezusu, katerega si že tukaj tako ljubil in ga v rajskih vrtovih gotovo povsod spremljaš v družbi nebeških krilatcev. — Pri Njem prosi za starše in bratce, posebno pa za Tvojo mamico, ki tako žaluje za Teboj.

Štrekelj Vinko,

učenec III. a razreda v Dobropoljah.

† Tomažin Nežiko, učenka V. razreda osnovne šole na Raki smo položili v grob 13. majnika. Nepričakovano ji je smrt utrnila lepo mlado življenje. Imela je vnetje možganske mrene. Bila je dobra, pridna in marljiva deklica, naročnica in bralka »Luči«, zvesta članica tukajšnjega Marijinega vrta, in je rada pogosto pristopala k obhajilni mizi, zato smo trdno prepričani, da je bila dobro pripravljena na pot v večnost — k Jezusu in Mariji. — V imenu Marijinega vrta so se pri odprtem grobu poslovili



od nje g. voditelj, ki so imeli krasen govor. — Spavaj sladko, ljuba Nežika, in prosi v nebesih za nas, da bomo tudi mi nekoč prišli tja gor, kjer si Ti, k ljubemu Jezusu in Mariji.

**Justina Božič,**

učenka V. razreda na Raki.

† **Katica Ribeš** nas je zapustila. Zvonovi so zapeli 24. aprila 1938 in naznanili njeno smrt. Obiskovala je šesti razred osnovne šole v Dolgi vasi. Bila je mirna in pridna doma in v šoli. Ljubi Bog jo je izbral med nami, ker mu je bila najbolj všeč. Ob 7 zvečer ji je Marija prišla nasproti in v njenem naročju je mirno zaspala. V boleznih ji je bilo srce vedno pri Bogu. Mnogo ljudstva se je udeležilo njenega pogreba. Ni bilo duše, da se ne bi razjokala, tudi sonce je šlo za oblake in nebo se je jokalo in s svojimi mrzlimi solzami hladilo vroče solze ljubih staršev, sestrice, brata, sošolk in sošolcev in vseh, ki smo jo ljubili.

**Barbelj Marjeta,**

učenka II. razr. meščanske šole v Dolnji Lendavi.

† **Kirbus Anica**, učenka I. razreda, je izročila Jezušku svojo mlado dušo. Umrla je 1. maja 1938. Vsi smo jo imeli zelo radi. Ker je pokopališče predaleč, da bi jo spremili do tja, smo jo šli vsi pokropit na dom in smo ji nesli šopke cvetlic.

**Danila Nemeč,**

učenka II. razreda na Ščavnici.

† **Janko Mahorič**. Na praznik Gospodovega vnebohoda smo imeli prvo sv. obhajilo. Prav lepo smo se pripravili na ta veseli in srečni dan. A našega prijatelja Janka ni bilo med nami. V jeseni je zbolel in nič več ni mogel v šolo. Srce mu je prehudo nagajalo. Še spati ni mogel. »Luč« je pa še vedno z velikim veseljem prebiral. Na Jezusov obisk se je doma pripravljaval. Potrpežljivo je prenašal hudo bolezen in se tiho veselil dneva prvega sv. obhajila. A ni ga čakal med nami. Jezus ga je kar na domu obiskal, drugo jutro, 29. marca, pa ga je poklical k sebi. — Vsi smo bili žalostni, prav posebno hudo je bilo mami in ateku ter bratu Konradu, ki je tudi naš sošolec.

**Učenci II. razr. ljudske šole v Ptujju.**

† **Kavčič Fanči** iz Žiri. Mlada si bila Fanči, mlada, da je vse v tebi pelo od zdravja in moči. Legla si v šoli sem spraševala učenke, kako je s teboj, kdaj se vrneš med nas. Pa sem zvedela, da si hudo bolna. Na dan Marije Pomočnice, 24. maja, ob 4 popoldne je žalostno zapel zvonček in slišala sem od prihajajočih ljudi — Fanči je že umrla. Zapeklo me je pri srcu. Vse tvoje prijateljice smo upale, da ozdraviš, tudi ti si upala. Bog je hotel drugače in Njegova volja je sveta. Ko je vsak večer sijala zarja tam zunaj, ko so žarele temne rože na oknih, si prisluhnila v daljo. Tam od daleč Te je nekaj klicalo.

Tvoje oči so zažarele v tajnem hrepenenju. Iz večnosti je bil ta klic, razumela si ga in se mu nasmehnila. Popoldanska svetla zarja je dahnila na belo posteljo, na Tvoj obraz, na Tvoje nedolžno srce. Čutila si, da prihaja do tebe odrešenje. Očeta in ljubečo mamico, sestrice in brata si imela ob sebi. Boga in Marijo v sebi in lahko Ti je bilo umreti! Mnogo smo izgubile s teboj, draga Fanči, mnogo so izgubili tvoji dragi, ki so te srčno ljubili. Prosi za nas, ljubljena Fanči, da bomo vse tako srečne in čiste, in vse tako redno prejemala Jezusa, kakor si ga Ti. — Zbogom ljubljena, nepozabna Fanči.

Fanica Mravlje,  
učenka VI. razreda v Zireh.

## Uganke

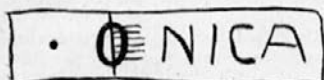
### 1. Dekličina molitev.

M r j r ž v e i e v t z  
a i a, o e m n ž c e o; a  
s r m j h b e m d ž o o o  
f i i i z r z a e n r k .

### 2. Podobnica.

### 3. Podobnica.

(Jakob Šešerko.)



EK, EK, EK, EK, EK	1/4 EK
--------------------	--------

### 4. Dopolnilna zlogovnica.

(Sovec Angela.)

na			na	kar voda naplavi
		na		meseč
	na			naenkrat
na			na	denar za napiti

Vstavi zloge: lu, pla, pit, vi, ma, ni, do, ne.

Imena tistih, ki bodo rešitev vseh ugank poslali do 10. septembra, priobčimo v prihodnji številki. Trije izžrebani dobe lepo nagrado. Rešitev pošljite na naslov: Uredništvo Luči, Ljubljana, Marijin trg 4.



---

---

# Zavijajmo rokave!

Bratci! Sestrice! Letos gre pa zares. Lani smo sklenili, da bomo dvignili število naročnikov »Luči« na 35.000. Korajža velja. Zavijajmo rokave! Ti imaš dobrega prijatelja, ki še ni naročen na »Luč«. Pregovori ga. Ker te ima rad, se ti ne bo upiral. Borih pet dinarčkov bo vsaj zmogel v celem letu. In Ti imaš toliko sošolk, s katerimi se dobro razumeš. Postani misijonarka. Prepričaj svoje prijateljice, da morajo postati naročnice »Luči«, če se hočejo dobre in vesele ohraniti. —Torej: zavijajmo vsi skupaj rokave! Kdor bo pridobil največ naročnikov, bo moj najiskrenejši prijatelj in to je že nekaj.

Korajža velja!

U r e d n i k.



Vse tiste, ki za lanski letnik še niste poravnali naročnine, prosimo, storite to nemudoma. Zato prilagamo položnice, ki se jih dobrohotno poslužite. »Luč« ima zdaj nove položnice, zaradi tega lanskim ne uporabljajte! Ako ste na dolgu še za lanski letnik »Luči« ali »Vrtca« poravnajte vse to potom nove položnice, če pa poravnate potom stare, lepo prosimo, da na hrbtni strani omenite, v kateri namen pošiljate denar.

Letošnjo naročnino pa — lepo prosimo — poravnajte čimprej! Saj je samo borih pet dinarčkov. Uprava.

---

---